

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: P. H., narozený X
bytem X
zastoupený JUDr. Josefem Kopřivou, advokátem
sídlem Václavské náměstí 819/43, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: ředitel Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje
sídlem Horova 1340/10, 400 01 Ústí nad Labem

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2025, č. j. HSUL-3932-38/KKŘ-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje ze dne 30. 6. 2025, č. j. HSUL-3932-38/KKŘ-2022, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 269,40 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 6. 2025, č. j. HSUL-3932-38/KKŘ-2022, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitelky kanceláře ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje (dále jen „ředitelka kanceláře krajského ředitele“) ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6. 3. 2025, č. j. HSUL-3932-27/ÚE-2022, kterým bylo výrokem I. rozhodnuto podle § 95 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), o tom, že žalobce odpovídá za škodu na majetku České republiky – Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje, kterou způsobil při výkonu služby dne 4. 8. 2022 tím, že při řízení vysokozdvizného vozíku poškodil vjezdová sekční vrata v areálu stanice Ústí nad Labem. Výrokem II. prvostupňového rozhodnutí byla žalobci podle § 95 odst. 2 a 3 zákona o služebním poměru současně uložena povinnost uhradit skutečnou škodu v částce 120 999,15 Kč. Zároveň žalobce navrhl, aby byla žalovanému uložena povinnost zaplatit mu náhradu nákladů soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce úvodem žaloby zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení. Následně namítl, že ve věci bylo postupováno v rozporu s § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, podle něhož platí, že řízení ve věcech služebního poměru je zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se řízení zahajuje z podnětu bezpečnostního sboru. Uvedl, že podle názoru žalovaného bylo dané řízení zahájeno dne 7. 9. 2023, kdy bylo žalobci doručeno předvolání předsedkyně poradní komise pro řešení náhrad škod na majetku České republiky – Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje (dále jen „škodní komise“) ze dne 1. 9. 2023 (dále jen „předvolání ze dne 1. 9. 2023“). Žalobce k tomu zmínil, že tento závěr žalovaného sice má oporu v čl. VII odst. 1 přílohy č. 1 pokynu ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje 65/2016 (dále jen „pokyn krajského ředitele 65/2016“), který s úkonem předsedy škodní komise spojil zahájení řízení, avšak předsedkyně škodní komise nemohla být vnitřním předpisem k zahájení řízení pověřena, neboť zákon předpokládá, že první úkon v řízení učiní vždy služební funkcionář. Služební funkcionář pak mohl jinou úřední osobu k provádění úkonů v řízení pověřit nejdříve po zahájení řízení. Žalobce konstatoval, že škodní komise není správním orgánem a bez písemného pověření vystaveného služebním funkcionářem v dané věci nebyla předsedkyně škodní komise oprávněna v řízení provádět jakékoliv procesní úkony.
3. Dále žalobce poukázal na fakt, že v předvolání ze dne 1. 9. 2023 předsedkyně škodní komise uvedla, že se jeho doručením zahajuje z pověření příslušného služebního funkcionáře řízení ve věci služebního poměru. Jméno služebního funkcionáře nicméně předsedkyně škodní komise v předvolání ze dne 1. 9. 2023 vůbec neuvedla. I kdyby však předsedkyně škodní komise takto učinila, nemohlo by to dle názoru žalobce nic změnit na požadavku zákona, aby první úkon, kterým je řízení zahajováno, provedl sám služební funkcionář. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2025, č. j. 8 As 36/2024-47, z něhož dle jeho tvrzení plyne, že úkon jiné úřední osoby než služebního funkcionáře řízení nezahájí. Uvedl též, že ani skutečnost, že byl v předvolání ze dne 1. 9. 2023 dostatečně vymezen předmět řízení, z něj nečinilo úkon služebního funkcionáře, neboť se stále jednalo pouze o vyjádření předsedkyně škodní komise.
4. Žalobce poté poukázal na to, že žalovaný ve věci fakticky obhajuje názor, že vnitřní (služební) předpis má vyšší sílu než zákon. Uvedl také, že mu byl dne 15. 11. 2024 doručen dokument již podepsaný služebním funkcionářem – ředitelkou kanceláře krajského ředitele, a to *Oznámení o zahájení a vedení řízení a o konání jednání senátu poradní komise pro řešení náhrad škod na majetku ČR – HZS Ústeckého kraje* ze dne 12. 11. 2024 (dále jen „oznámení ze dne 12. 11. 2024“), v němž ředitelka kanceláře krajského ředitele konstatovala, že řízení ve věci služebního poměru bylo vůči žalobci zahájeno a je vedeno. Žalovaný přitom tento

dokument v napadeném rozhodnutí označil toliko za deklaraci už zahájeného a vedeného řízení se žalobcem (tj. ode dne 7. 9. 2023). Dle žalobce je nicméně tento úkon třeba hodnotit v souladu s jeho označením a podle jeho obsahu, tedy jako úkon zahajující dotčené správní řízení. Postup ředitelky kanceláře krajského ředitele proto žalobce označil za zmatečný.

5. Následně žalobce zdůraznil, že předmětem sporu je v řešeném případě otázka, kdy začala běžet promlčecí doba a zda došlo k jejímu stavení (resp. promlčení nároku na náhradu škody). Vadou předvolání přitom nebylo neuvedení jména služebního funkcionáře, ale to, že předsedkyně škodní komise „zahajovala“ předmětné řízení namísto služebního funkcionáře. Žalobce tedy trval na tom, že doručením předvolání ze dne 1. 9. 2023 nebylo správní řízení zahájeno, neboť se nejednalo o úkon služebního funkcionáře. S ohledem na to označil za nepřiléhavý odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 1 As 94/2015-41. Za mimoběžné s podstatou projednávané věci pak označil úvahy žalovaného, zda neuvedení jména služebního funkcionáře v předvolání ze dne 1. 9. 2023 mohlo žalobce zkrátit na právu podat námitku podjatosti.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve stručně zopakoval průběh daného případu, jakož i uplatněnou žalobní argumentaci. Setrval přitom na hodnocení, že § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje použití § 15 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), podle kterého platí, že úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“). Konstatoval, že služební funkcionář je v postavení správního orgánu, a proto nelze dovozovat, že by musel činit veškeré úkony sám, nebo zvlášť vystavovat samostatná pověření až po zahájení správního řízení.
7. Žalovaný dále uvedl, že čl. 9 písm. p) pokynu Generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky 41/2015 (dále jen „pokyn generálního ředitele 41/2015“) stanoví, že v řízení o náhradě škody na majetku sboru rozhoduje ředitel kanceláře krajského ředitele. Žalovaný je nicméně oprávněn vydávat vnitřní služební předpisy, jimiž upravuje postupy při řešení záležitostí uvnitř krajského sboru. Žalovaný je mj. odpovědný za majetek krajského sboru, a tudíž v tomto kontextu přijal i pokyn krajského ředitele 65/2016, který tyto otázky řeší a pro šetření škod na majetku zřizuje škodní komisi. Daným pokynem tak byl stanoven postup pro řešení škodních událostí; nedošlo jím k odebrání rozhodovací pravomoci ředitelce kanceláře ředitele ve věci náhrad škod. Pokyn krajského ředitele 65/2016, dle kterého bylo ve věci postupováno, přitom spojil předvolání příslušníka na jednání škodní komise její předsedkyně se zahájením řízení ve věcech služebního poměru o náhradě škody.
8. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2025, č. j. 8 As 36/2024-47, žalovaný označil za nepřiléhavý. Uvedl, že z tohoto rozsudku nevyplývá, že by správní řízení nebylo možno zahájit jinak než úkonem provedeným služebním funkcionářem. Žalovaný konstatoval, že předvolání ze dne 1. 9. 2023 – žalobci řádně doručené dne 7. 9. 2023 – bylo učiněno v souladu s vnitřními předpisy. Shrnu, že obsahovalo všechny náležitosti (zejména vymezení předmětu řízení a poučení podle § 172 a 174 zákona o služebním poměru), vyjma výslovného označení služebního funkcionáře, což však žalobce nemohlo, s ohledem na další procesní postup, na jeho právech nijak zkrátit. Podle žalovaného se žalobce nemohl ve věci domnívat, že s ním žádné řízení vedeno není, což

dosvědčuje mj. i jeho aktivní účast na jednání škodní komise. Žalovaný poté doplnil, že byl žalobce již v předvolání ze dne 1. 9. 2023 poučen také v tom smyslu, že na vedení řízení dopadá pokyn krajského ředitele 65/2016, přesto v průběhu řízení jeho zákonnost nezpochybňoval. Pravidla stanovená tímto pokynem byla podle žalovaného v řízení závazná pro všechny strany, přičemž tak musela být dodržena. Žalobcovo tvrzení, že ředitelka kanceláře krajského ředitele postupovala zmatečně, když žalobci až oznámením ze dne 12. 11. 2024 sdělila, že řízení bylo zahájeno a je vedeno, žalovaný odmítl s vysvětlením, že z obsahu daného oznámení plyne toliko deklarace dřívějšího zahájení řízení a jeho vedení, neboť od doby jednání škodní komise uplynul určitý čas. V této části se pak ředitelka kanceláře krajského ředitele při svém postupu řídila (novým) pokynem ředitele Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje 108/2024 (dále jen „pokyn krajského ředitele 108/2024“).

9. K námitce, že škodní komise není správním orgánem, žalovaný zmínil, že § 194 zákona o služebním poměru zřízení poradní komise výslovně nepředpokládá, na druhou stranu jej však ani nevylučuje. Zdůraznil, že zřízení škodní komise žalobce nijak nezkrátilo na jeho právech. Dodal, že ani ředitelka kanceláře krajského ředitele – odpovídající podle § 180 odst. 2 zákona o služebním poměru za zjištění skutkového stavu – nebyla zbavena možnosti opatřit si další podklady pro případ, že by shledala podklady shromážděné škodní komisí za nedostatečné. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019-28.
10. K tvrzení žalobce, že v jeho případě došlo k závažnějšímu porušení procesních ustanovení než v případě stěžovatele z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2016, č. j. 1 As 94/2015-41, žalovaný podotkl, že ne každé procesní pochybení má nutně za následek nezákonnost rozhodnutí, pro kterou by bylo nezbytné rozhodnutí zrušit. Vyjádřil přesvědčení, že v daném řízení k takovému pochybení, které by zasáhlo do žalobcových práv, nedošlo. Zdůraznil, že v předvolání ze dne 1. 9. 2023 bylo výslovně uvedeno, že se právě jeho doručením zahajuje řízení ve věcech služebního poměru z pověření služebního funkcionáře. Podle žalovaného tak neobstojí žalobcovo tvrzení, že předvolání bylo jen vyjádřením předsedkyně škodní komise, neboť jeho obsah byl zcela jednoznačný.
11. Žalovaný z opatrnosti dodal, že k promlčení nároku dne 3. 8. 2024 nemohlo dojít také proto, že k tomuto datu nemohly být splněny obě kumulativní podmínky § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru, tedy to, že se poškozený dozví, že škoda vznikla, a kdo za ni odpovídá. Shrnul, že jak subjektivní, tak objektivní lhůta k uplatnění nároku byla zachována.
12. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

13. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalovaný uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalobce nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
14. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce

uplatnil v žalobě nebo během lhůty 60 dnů po právní moci napadeného rozhodnutí podle § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

15. Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
16. Z obsahu správního spisu soud zejména zjistil, že dne 4. 8. 2022 žalobce sepsal služební záznam o poškození vjezdových vrat skladu č. 9 na služebně Ústí nad Labem, ve kterém popsal, že při přepravě IBC nádrže s naftou opomenul dostatečně zasunout vidle na vysokozdvizném vozíku, a při couvání do skladu č. 9 naboural do spodní lišty vjezdových vrat. Velitel družstva podal téhož dne veliteli stanice Ústí nad Labem služební hlášení o vzniku dané škody, přičemž uvedl, že žalobce poškodil dne 4. 8. 2022 v 15:00 hod. vjezdová vrata skladu č. 9 stanice Ústí nad Labem, jelikož do nich naboural z důvodu nezasunutí vidlí vysokozdvizného vozíku při přepravě nádrže s naftou. Dne 5. 8. 2022 pak velitel stanice Ústí nad Labem ohlásil tento škodní případ škodní komisi Krajského ředitelství Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje. K výše zmíněnému byla ve věci též pořízena fotodokumentace dotčených (poškozených) vrat atd. Velitel stanice dne 6. 6. 2023 sepsal protokol o škodě, který dne 13. 6. 2023 podepsal jak žalobce, tak i ředitel Územního odboru Ústí nad Labem – Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje. Z daného protokolu je zřejmá výše vzniklé škody 120 999,15 Kč, že byla odpovědnost za škodu posuzována jako obecná dle § 95 zákona o služebním poměru a obsaženo je zde též vyjádření žalobce ve věci.
17. Žalobce byl následně předvolán k jednání škodní komise. Předvolání ze dne 1. 9. 2023 přitom obsahuje mj. popis předmětné škodní události, složení škodní komise, vlastní předvolání žalobce jako „osoby potenciálně odpovědné za vzniklou škodu“, jakož i poučení, že „doručením tohoto předvolání je ve smyslu ustanovení § 178 odst. 1, odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, vůči osobě žalobce z pověření příslušného služebního funkcionáře zahájeno řízení ve věcech služebního poměru o odpovědnosti za vzniklou škodu.“ V záhlaví tohoto předvolání bylo uvedeno Krajské ředitelství Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje a podepsáno bylo plk. Ing. J. D. jako předsedkyní škodní komise. Podle protokolu o jednání škodní komise ze dne 18. 9. 2023 se žalobce daného jednání osobně zúčastnil a poukázal na již dříve učiněné vyjádření ve věci – tj. že jednal na rozkaz velitele družstva, přičemž z jeho pohledu došlo ke škodní události vlivem nepořádku v garáži. Zároveň žalobce vyjádřil pochybnosti o rozsahu opravy a její ceně, tedy o výši celkové škody. Ve spisové dokumentaci je dále založena e-mailová komunikace vůči společnosti, která poškozená vrata opravovala a služební záznam ze dne 19. 4. 2024 o nutnosti opravy právě touto společností.
18. Ze správního spisu se poté podává, že dne 15. 11. 2024 žalobce převzal oznámení ze dne 12. 11. 2024, jímž mu bylo sděleno, že na základě hlášení škodního případu ze dne 5. 8. 2022 bylo vůči jeho osobě podle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru zahájeno a je vedeno řízení o náhradě škody podle § 95 téhož zákona. Toto oznámení obsahovalo také složení škodní komise a termín jejího jednání. V tomto oznámení bylo v záhlaví opět uvedeno Krajské ředitelství Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje, avšak podepsáno bylo plk. Mgr. L. L. jako ředitelkou kanceláře krajského ředitele. Podle protokolu ze dne 27. 11.

2024 se žalobce jednání škodní komise zúčastnil, přičemž setrval na již dříve učiněných vyjádřeních ve věci.

19. Podle zápisu ze dne 6. 12. 2024 škodní komise případ projednala (prostudovala spisovou dokumentaci) a formulovala svůj závěr a doporučení škodní komise – vydat rozhodnutí, kterým bude žalobci uložena povinnost náhrady vzniklé škody. Přípisem z téhož dne ředitelka kanceláře krajského ředitele žalobce poučila o jeho právech podle § 174 zákona o služebním poměru – zejména vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Žalobce se poté k podkladům pro rozhodnutí vyjádřil prostřednictvím e-mailu dne 30. 12. 2024. Dne 6. 3. 2025 ředitelka kanceláře krajského ředitele vydala prvostupňové rozhodnutí, které bylo následně k odvolání žalobce zamítnuto už shora rekapitulovaným napadeným rozhodnutím.
20. Podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru platí, že lhůta pro uplatnění nároku na náhradu škody činí 2 roky; začne běžet dnem, kdy se poškozený dozví, že škoda vznikla a kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu škody se promlčí, jestliže nebyl uplatněn ve lhůtě 3 let, a jde-li o škodu způsobenou úmyslně, ve lhůtě 10 let ode dne, kdy došlo k události, ze které škoda vznikla; to neplatí, jde-li o škodu na zdraví.
21. V rozsudku ze dne 21. 12. 2016, č. j. 6 As 168/2016-29, k nadepsanému ustanovení Nejvyšší správní soud vyslovil, že „§ 207 odst. 3 zákona o služebním poměru hovoří o uplatnění nároku na náhradu škody. Jinými slovy stanoví pouze hranici, do kdy musí být právo vůči druhé straně uplatněno, oznámeno, požadováno, nestanoví však „konečnou hranici“, v níž musí být právo přiznáno, splněno či o něm pravomocně rozhodnuto. Zjednodušeně řečeno právo na náhradu škody se dle citovaného ustanovení nepromlčí, pokud bylo v daných lhůtách řádně uplatněno u druhé strany. (...) Náhrada škody se totiž váže ke škodní události, nikoli k procesnímu rozhodnutí...“ Na výše citované závěry pak Nejvyšší správní soud navázal rozsudkem ze dne 26. 2. 2025, č. j. 8 As 36/2024-47, v němž vyložil, že „zákon o služebním poměru blíže neupravuje způsob uplatnění práva na náhradu škody ve smyslu § 207 odst. 3 tohoto zákona. Ani výslovně neuvádí subsidiární aplikaci jiných právních předpisů (rozsudek Krajského soudu v Plzni čj. 57 Ad 4/2019-33, bod 31). Z judikatury a komentářové literatury však vyplývá závěr, že i přes veřejnoprávní povahu služebního poměru je možné aplikovat instituty soukromého (pracovního) práva. Ústavní soud konkrétně k této otázce uvedl, že „[i]nstitut náhrady škody způsobené jednomu ze subjektů služebního poměru zakotvený v § 93 a násl. zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů má, byť je služební poměr státně zaměstnaneckým vztahem, své kořeny v soukromoprávní úpravě, a je proto v zásadě možné na něho aplikovat poznatky právní teorie o pracovněprávní odpovědnosti“ [nálezní ÚS z 30. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 1/19 (N 139/100 SbNU 523), bod 33]. Obdobný závěr zastává i komentářová literatura k zákonu o služebním poměru (CHROBÁK, J., komentář § 95, in CHROBÁK, J. a kol. Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer). A ve vztahu k zákonu č. 234/2014 Sb., o státní službě, k němu dospěl i zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení z 26. 3. 2024, čj. Konf 10/2023-22, bod 16. (...) To znamená, že v souladu s § 648 občanského zákoníku stát jako poškozený musí uplatnit právo na náhradu škody u orgánu veřejné moci (zde moci výkonné), tedy fakticky „sám u sebe“. (...) Právě až v samotném formálně zahájeném a vedeném správním řízení (ve věcech služebního poměru) má příslušník bezpečnostního sboru jako účastník odpovídající práva a povinnosti, jakož i prostředky k ochraně svých práv, včetně obrany proti případné nečinnosti správního (služebního) orgánu. V opačném případě, tj. uplatnění práva na náhradu škody již pouhou výzvou, by účastník neměl žádnou obranu proti potenciálním jakkoli dlouhým

průtahům ze strany správního (služebního) orgánu v době mezi učiněním výzvy a případným zahájením správního řízení. (...) Vzhledem k výše uvedenému musí uvedeným požadavkům plynoucím z § 648 občanského zákoníku odpovídat i uplatnění práva podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru. Požadavek spočívající v uplatnění práva u orgánu veřejné moci splňuje v kontextu výše naznačeného specifického postavení Policie ČR (zde Hasičského záchranného sboru) právě (až) oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru, jehož doručením stěžovateli prvostupňový služební orgán učinil vůči stěžovateli jako účastníku první úkon ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, čímž zahájil správní řízení o náhradě škody. Až tím tedy, pohledem § 648 občanského zákoníku, uplatnil právo u orgánu veřejné moci a zahájil proces, jenž vedl k závaznému autoritativnímu rozhodnutí, tj. prvostupňovému rozhodnutí, resp. rozhodnutí žalovaného.“

22. Pro úplnost k tomu soud dodává, že podle odkazovaného § 648 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“), uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení, promlčecí lhůta neběží.
23. Dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru je řízení zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru.
24. Komentářová literatura k tomuto ustanovení služebního zákona dále uvádí, že „zahajuje-li se řízení z podnětu bezpečnostního sboru (ex officio), je zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učinil první úkon vůči účastníkovi řízení. Zákon o služebním poměru nevyžaduje, aby takovýmto úkonem bylo oznámení o zahájení řízení nebo aby oznámení s takovým úkonem bylo spojeno, přesto však by nebyla zachována účastníková práva na spravedlivý proces, pokud by mu nebylo od počátku řízení známo, jaký je předmět řízení a totožnost služebního funkcionáře, který ve věci rozhoduje.“ (srov. Chrobák, J., Blahut, A., Kulháněk, J., Vodička, S.: *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář*, Systém ASPI, Wolters Kluwer, k § 178, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014-43).
25. Podle § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru platí, že ve věcech služebního poměru příslušníků jedná a rozhoduje jménem státu ředitel bezpečnostního sboru, není-li dále stanoveno jinak. V rozsahu jím stanoveném jedná a rozhoduje též vedoucí organizační části bezpečnostního sboru. Dle odst. 6 téhož ustanovení, nadřízený ředitel bezpečnostního sboru, ředitel bezpečnostního sboru, vedoucí organizační části ministerstva a osoby pověřené rozhodováním ve věcech služebního poměru podle odstavců 1, 3 a 4 jsou služebními funkcionáři.
26. Ostatně, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 9. 2016, č. j. 3 As 252/2015-68, jasně vyslovil, že „ve věcech služebního poměru jednájí a rozhodují jménem státu služební funkcionáři. (...) Je tedy třeba vycházet z toho, že subjekty, jimž je svěřeno rozhodování o právech a povinnostech ve věcech služebního poměru, jsou služební funkcionáři.“ Komentářová literatura k tomu dodává, že „v právní úpravě služebního poměru příslušníka bezpečnostního sboru je kladen důraz na to, aby odpovědnost za rozhodování o služebněprávních věcech byla jednoznačně dána konkrétní osobě (služebnímu funkcionáři), tj. aby v tomto ohledu v rámci bezpečnostního sboru existovala pokud možno jednotná a ve vztahu k příslušníkům ve služebním poměru jednoznačně čitelná struktura rozhodování (NSS 3 Ans 2/2004-60). Služebním funkcionářem je tedy osoba oprávněná rozhodovat ve věcech služebního poměru jménem České republiky. Služební funkcionář je správním orgánem sui generis.“

27. Podle čl. 9 písm. p) pokynu generálního ředitele 41/2015 platí, že ředitel kanceláře krajského ředitele rozhoduje o náhradě škody (§ 95 až § 97), která vznikla bezpečnostnímu sboru a byla zaviněna příslušníkem HZS kraje, v případech, kdy tuto pravomoc nevykonává krajský ředitel. Dle čl. 8 písm. z) téhož pokynu krajský ředitel rozhoduje o náhradě škody, která vznikla bezpečnostnímu sboru a byla zaviněna příslušníkem uvedeným v písmenu c). Dle odkazovaného písmene c) daného článku přitom krajský ředitel ustanovuje na volné služební místo náměstka krajského ředitele, ředitele kanceláře krajského ředitele, příslušníky pracoviště kontroly a interního auditu, vedoucího oddělení, ředitele územního odboru.
28. Podle § 194 zákona o služebním poměru o odvolání (rozkladu), v obnoveném řízení, v přezkumném řízení a o námitkách proti služebnímu hodnocení rozhoduje služební funkcionář na základě návrhu poradní komise. Členy poradní komise jmenuje a pravidla jejího jednání stanoví služební funkcionář, pro kterého poradní komise připravuje návrh rozhodnutí.
29. Z odborné literatury se k tomuto ustanovení dodává, že *„přestože poradní komise, jak vyplývá již z jejího názvu, je orgánem, který radí (doporučuje), výsledkem její činnosti bývá dokonce vypracování návrhu rozhodnutí ve věci. Ten však pro služebního funkcionáře není závazný (viz např. rozhodnutí NSS 3 Ads 51/2012-48).“* (srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 As 297/2020-73). Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 5 As 136/2014-85, pak bylo konstatováno, že *„nelze přehlédnout, že poradní komise není subjektem, který by vydával správní rozhodnutí, ale připravuje pouze jeho návrh“*. V rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 10 As 268/2015-130, Nejvyšší správní soud také uvedl, že *„poradní komise jednala svým senátem pouze jako ministrův pomocný (již její označení to vyjadřuje názvem poradní) sbor, nikoliv jako správní orgán.“*
30. Na základě všeho shora popsaného se tak zdejší soud zabýval jádrem žalobní argumentace, kterým bylo v zásadě tvrzení žalobce o tom, že příslušný služební funkcionář zahájil předmětné řízení o náhradě škody podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru až dne 15. 11. 2024 (tj. nikoliv dne 7. 9. 2023), kdy však byl nárok České republiky – Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru již promlčen.
31. Otázkou náhrady škody, kterou příslušník způsobil bezpečnostnímu sboru při výkonu služby ve smyslu § 95 odst. 1 zákona o služebním poměru, se ve své judikatuře Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, jak už vidno z dříve uvedeného. V tomto kontextu zdejší soud znovu zdůrazňuje zejména dříve citovaný závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 36/2024-47, který je pro nyní posuzovaný případ přílehlavý v tom, že právě (až) oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru, jehož doručením prvostupňový služební orgán učiní vůči příslušníku jako účastníku první úkon ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, čímž zahájí správní řízení o náhradě škody, je uplatněním práva dle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru a zahajuje proces, který následně vede k závaznému autoritativnímu rozhodnutí – tj. prvostupňovému rozhodnutí. Současně je třeba upozornit na fakt, že zahajuje-li se řízení z podnětu bezpečnostního sboru – *ex officio*, je zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učinil první úkon vůči účastníkovi řízení. Ve věcech služebního poměru přitom jednají a rozhodují jménem státu právě služební funkcionáři.
32. Vycházejí z těchto skutečností tedy soud hodnotil ve věci klíčovou otázku, zda bylo předvolání ze dne 1. 9. 2023, které bylo žalobci doručeno dne 7. 9. 2023, učiněno v souladu

se zákonem příslušným služebním funkcionářem, nebo „toliko“ pomocným – poradním – sborem, a to právě v kontextu běhu lhůty pro uplatnění nároku na náhradu škody dle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru.

33. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že v řešené věci byla podle pokynu generálního ředitele 41/2015 vydaného na základě zmocnění § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušným služebním funkcionářem ředitelka kanceláře krajského ředitele a nadřízeným služebním funkcionářem, podle § 190 odst. 7 zákona o služebním poměru, funkčně příslušným k projednání odvolání, krajský ředitel – tj. žalovaný. Sporným nebyl ani fakt, že pokyn krajského ředitele 65/2016 stanovil v čl. VII (*Jednání senátu škodní komise*) odst. 1 přílohy č. 1, mj. to, že *„řízení ve věcech služebního poměru je zahájeno dnem doručení předvolání“* příslušníka, a to konkrétně předsedou škodní komise.
34. Soud poté poukazuje na závěr podávající se z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021-133, že *„lze si představit i to, že by zvláštní právní úprava stanovila z obecné úpravy výjimku a zakotvovala by, že určitý úkon může provést za správní orgán pouze osoba v určitém postavení v rámci daného správního orgánu. Taková osoba by pak nicméně byla fakticky správním orgánem sama o sobě, neboť právě jí by byly fakticky svěřeny příslušné kompetence přímo právní úpravou. (...) Pokud jde o konkrétně určené osoby v určité funkci, pak lze poukázat zejména na postavení služebních funkcionářů v řízeních ve věcech služebního poměru (rozsudek NSS ze dne 12. 9. 2018, čj. 1 As 110/2018-37, č. 3804/2018 Sb. NSS).“*
35. V tomto kontextu pak soud obecně nijak nepopírá možnost přiměřeného použití správního řádu (§ 15 odst. 2) i v řízeních ve věci služebního poměru (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2024, č. j. 8 As 220/2023-28), avšak dle jeho názoru nelze slevit z jasného požadavku dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, aby bylo řízení zahájeno úkonem služebního funkcionáře vůči účastníku. Právě tomuto požadavku nicméně předvolání ze dne 1. 9. 2023 dle hodnocení soudu nedostálo. Ačkoli v něm předsedkyně škodní komise deklarovala, že jedná *„z pověření příslušného služebního funkcionáře“*, tohoto služebního funkcionáře nijak nespecifikovala, přičemž předvolání učinila vlastním jménem, a to z funkce předsedkyně škodní komise jako pomocného sboru, nikoliv služebního funkcionáře. Z daného předvolání tak není možné nijak dovodit, že by tento úkon měl být přiřitatelný konkrétně ředitelce kanceláře krajského ředitele – tj. příslušné služební funkcionářce ve smyslu § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru. K tomu soud připomíná také fakt, že podle § 46 odst. 1 správního řádu musí oznámení o zahájení řízení obsahovat označení správního orgánu, předmět řízení, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. V záhlaví předvolání ze dne 1. 9. 2023 přitom bylo uvedeno toliko Krajské ředitelství Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje, a to bez specifikace příslušného služebního funkcionáře, přičemž zde byla podepsána pouze předsedkyně poradní komise pro řešení náhrad škod na majetku České republiky – Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje – tzn. předsedkyně tzv. pomocného (poradního) sboru, kterým je škodní komise. Zdejší soud tudíž předmětné předvolání ze dne 1. 9. 2023 neshledal úkonem služebního funkcionáře dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru.
36. V této souvislosti se soud zabýval i otázkou, zda přiřitatelnost úkonu příslušné služební funkcionářce nelze dovodit z pokynu krajského ředitele 65/2016, z něhož žalovaný odvozoval postavení předsedkyně škodní komise coby oprávněné úřední osoby ve smyslu § 15 odst. 2 správního řádu. Podle čl. VII (*Jednání senátu škodní komise*) odst. 1 přílohy č. 1 pokynu krajského ředitele 65/2016 mj. platí, že *„jedná-li se o příslušníka Hasičského*

záchranného sboru Ústeckého kraje, předseda škodní komise jej předvolá, předvolání je prvním úkonem v řízení ve věcech služebního poměru o náhradě škody. Řízení ve věcech služebního poměru je zahájeno dnem předvolání“. V souladu s nadepsanou judikaturou Nejvyššího správního soudu je však nutno připomenout, že služební funkcionář vystupuje v řízení ve věcech služebního poměru jako správní orgán (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2014, č. j. 6 As 102/2014-39). Podle § 15 odst. 2 správního řádu pak platí, že úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu.

37. S ohledem na vše výše uvedené má tedy soud zejména za to, že se čl. VII (*Jednání senátu škodní komise*) odst. 1 přílohy č. 1 pokynu krajského ředitele 65/2016 nepřipustně odchýlil od jednoznačné dikce § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, resp. zavedl interní právní úpravu stran zahájení řízení ve věci služebního poměru, která byla ve zjevném rozporu se zákonem. Dále je třeba zmínit i to, že úřední osoba může být v řízení o služebním poměru oprávněna k provádění úkonů na základě příslušného aktu služebního funkcionáře jako správního orgánu (§ 15 odst. 2 správního řádu). Soud nicméně ve věci shrnuje, že z obsahu správního spisu nevyplynula okolnost, že by byla předsedkyně škodní komise pověřena ředitelkou kanceláře krajského ředitele jako příslušné služební funkcionářky k zahájení řízení dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, popř. že by k tomu byla oprávněna dle vnitřního předpisu právě této služební funkcionářky.
38. V projednávaném případě soud považuje za podstatné také poukázat na skutečnost, že čl. VI a VII přílohy č. 1 pokynu krajského ředitele 65/2016 jsou seznatelně formulovány tak, že škodní komise zřízená daným pokynem byla při vedení evidence škod, shromažďování podkladů pro posouzení odpovědnosti za škodu, projednání škod a posouzení odpovědnosti, jakož i vydávání doporučujících stanovisek ke způsobu řešení škod, výkonným a poradním orgánem, jehož jménem jedná předseda škodní komise. Smysl činnosti škodní komise tak spočívá zejména v tom, že je poradním orgánem žalovaného a ředitelky kanceláře krajského ředitele při řešení náhrad škod (čl. VI odst. 2 přílohy č. 1 pokynu krajského ředitele 65/2016), resp. v prošetření okolností vzniku škody na majetku České republiky – Hasičského záchranného sboru Ústeckého kraje a vydání doporučení pro služebního funkcionáře, který je oprávněn rozhodnout o náhradě škody (čl. VII odst. 9 přílohy č. 1 pokynu krajského ředitele 65/2016).
39. Ačkoliv tedy čl. VII odst. 1 přílohy č. 1 pokynu krajského ředitele 65/2016 značně povšechným způsobem stanovuje, že předvolání příslušníka předsedou škodní komise je prvním úkonem v řízení, a že řízení je zahájeno dnem doručení takového předvolání, z ostatních ustanovení odkazovaného pokynu nijak neplyne, že by měl právě předseda škodní komise svým předvoláním zahajovat řízení dle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru za příslušného služebního funkcionáře. Zde je možno pro úplnost připomenout též výše citovanou právní úpravu a judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se postavení poradní (zde škodní) komise jako toliko pomocného sboru, nikoliv služebního orgánu.
40. Soud tak v posuzovaném případě dospěl k závěru, že čl. VII odst. 1 přílohy č. 1 pokynu krajského ředitele 65/2016 přenášel v rozporu s § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru pravomoc příslušného služebního funkcionáře zahájit řízení ve věcech služebního poměru na předsedu škodní komise – tj. na předsedu poradního orgánu služebního funkcionáře. Tento rozpor se zákonem o služebním poměru si ostatně musel následně uvědomit i sám žalovaný, neboť pokyn krajského ředitele 65/2016 nahradil pokynem

108/2024, v jehož čl. VII (*Jednání senátu škodní komise*) odst. 3 přílohy č. 1 nově (v souladu se zákonem o služebním poměru) stanovil, že „pokud je škůdcem příslušník HZS ULK, předseda škodní komise zajistí oznámení příslušného služebního funkcionáře o zahájení řízení (...). Řízení ve věcech služebního poměru je zahájeno dnem doručení oznámení“.

41. Soud zároveň nepřehlédl závěr podávající se z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016-69, podle něhož „i v případě, že by v rozporu s § 15 odst. 2 správního řádu prováděla ve správním řízení úkony jiná než oprávněná úřední osoba, tedy osoba, které by nesvědčilo oprávnění podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověření vedoucím správního orgánu, neznamenalo by to automaticky nezákonnost rozhodnutí vydaného v tomto řízení. I pokud by určitá osoba s vědomím správního orgánu jednala za správní orgán s účastníkem řízení a účastník by se domníval, že jedná s oprávněnou úřední osobou, mělo by se toto jednání za správní orgán s ohledem na zásadu dobré správy (viz § 4 odst. 1 správního řádu) posuzovat jako jednání oprávněné úřední osoby, i kdyby se o oprávněnou úřední osobu nejednalo“, dospěl nicméně k názoru, že se výše citované hodnocení v řešené věci neuplatní, neboť vychází z předpokladu, že určitá osoba za příslušný správní orgán jedná. Jak už však soud ve věci vyložil dříve, předsedkyně škodní komise v předvolání ze dne 1. 9. 2023 za ředitelku kanceláře krajského ředitele jako příslušnou služební funkcionářku nejednala, ale postupovala vzhledem ke svému postavení předsedkyně škodní komise na základě pokynu krajského ředitele 65/2016 – tj. z pozice předsedkyně toliko pomocného sboru.
42. Soud tak v této části uzavírá, že doručením předvolání ze dne 1. 9. 2023 – tj. dne 7. 9. 2023 – předmětné řízení podle § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru zahájeno nebylo, přičemž na základě shora popsanych okolností došlo k jeho zahájení až dne 15. 11. 2024, a to prvním úkonem příslušné služební funkcionářky vůči účastníku, tedy doručením oznámení ze dne 12. 11. 2024, v němž ředitelka kanceláře krajského ředitele žalobci sdělila, že je toto řízení zahájeno a vedeno, a poučila jej také o jeho právech, jak už bylo v podrobnostech výše rekapitulováno.
43. Soud se poté zabýval námitkou žalobce, že nárok na náhradu škody byl ve věci ke dni jeho uplatnění již promlčen.
44. Ze správního spisu v tomto ohledu vyplývá, že žalobce nahlásil škodní událost svému nadřízenému dne 4. 8. 2022 (konkrétně veliteli družstva a veliteli stanice Ústí nad Labem) – tj. v den, kdy ke škodě samotné došlo. Právě tento den je pak ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2025, č. j. 8 As 36/2024-47, třeba považovat za den, kdy se poškozená Česká republika – Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje dozvěděla o vzniku škody a o tom, kdo za ni odpovídá a kdy tedy podle § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru začala běžet promlčecí lhůta. Byť formálně je poškozenou Česká republika jako veřejnoprávní korporace, jejímž majetkem byla poškozená věc, právo s ním hospodařit má podle § 7 odst. 1 zákona č. 320/2015 Sb., o Hasičském záchranném sboru České republiky a o změně některých zákonů, Hasičský záchranný sbor Ústeckého kraje. Dvouletá subjektivní promlčecí lhůta stanovená v § 207 odst. 3 zákona o služebním poměru tak vzhledem k uvedenému uplynula v pondělí 5. 8. 2024. Poškozený ovšem právo na náhradu škody uplatnil až dne 15. 11. 2024, kdy ředitelka kanceláře krajského ředitele doručila žalobci oznámení ze dne 12. 11. 2024, jak už bylo dříve v úplnosti vyloženo – k čemuž však došlo více než 3 měsíce po uplynutí odkazované promlčecí lhůty. Z tohoto důvodu tedy ve věci došlo k promlčení práva poškozeného na náhradu škody ještě před jeho řádným uplatněním. Nutno k tomu zmínit, že námitku promlčení žalobce uplatnil již v průběhu dotčeného správního řízení, konkrétně v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí.

45. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností výrokem I. rozsudku napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, přičemž věc v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ten bude v dalším řízení ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán.
46. O náhradě nákladů řízení pak soud rozhodl výrokem II. rozsudku podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný neměl ve věci úspěch, tudíž mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, který byl v řízení zcela úspěšný, soud přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 15 269,40 Kč. Náklady řízení tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady za právní zastoupení – tj. odměna a náhrada hotových výdajů právního zástupce žalobce. Výše odměny a náhrady vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“). Právní zástupce žalobce ve věci učinil dva úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za tyto úkony mu podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 bodem 5 a § 9 odst. 5 advokátního tarifu náleží odměna 9 240 Kč (2 x 4 620 Kč), a podle § 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 900 Kč (2 x 450 Kč). Zástupce žalobce je podle administrativního registru ekonomických subjektů Ministerstva financí České republiky plátcem daně z přidané hodnoty, součástí nákladů řízení je proto též náhrada této daně ve výši 2 129,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. dubna 2026

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.